

Rozjímanie na nedeľu 23. týždňa v Cezročnom období (cyklus C)

Rozjímanie na nedeľu 23.
týždňa v Cezročnom období
(cyklus C). Navrhované témy
sú: odpútanosť, aby sme
nasledovali Ježiša; sprevádzať
Pána s našimi krížmi; duch
spytovania svedomia.

MNOHÍ sa rozhodli nasledovať Ježiša.
Poháňaní jeho učením a zázrakmi
putovali spolu s ním po miestach,
kam sa vybral. Nemôžeme poznať
osobné dôvody, ktoré poháňali
každého z nich. Niektorí

pravdepodobne zažili v jeho prítomnosti takú radosť, že sa od neho nechceli odlúčiť. Iní ho možno nasledovali len zo zvedavosti. A je dokonca možné, že niektorí sa snažili využiť Ježišovu moc vo svoj prospech s menej čestnými úmyslami. V každom prípade sa Ježiš zastaví na ceste, aby ľuďom vysvetlil, čo znamená nasledovať ho: „Ak niekto prichádza ku mne a nemá v nenávisti svojho otca, matku, ženu, deti, bratov, sestry, ba aj svoj život, nemôže byť mojím učeníkom“ (Lk 14, 26). A potom dodáva: „Ani jeden z vás, ak sa nezriekne všetkého, čo má, nemôže byť mojím učeníkom“ (Lk 14, 33).

Kristus samozrejme nechce, aby sme pohrdali našimi rodinnými vzťahmi ani materiálnymi statkami, veď Boh sám nám všetko dal. Ježiš strávil väčšinu svojho života v rodine a keďže prijal ľudskú prirodzenosť, potreboval a tešil sa z používania

pozemských statkov. Skôr nás Kristus silnými slovami vyzýva, aby sme ho postavili do stredu nášho života nad všetky veci. Správny prístup k pozemským skutočnostiam, aby neboli referenčným bodom nášho života, je spôsobom, ako si pripomínať, že naša istota a plné šťastie sú v Ježišovi. Keď sa rozhodneme byť jeho učeníkmi, aj rodinné vzťahy a pozemské statky nadobúdajú nový rozmer: nadprirodzený lesk.

„Pán chce veľkodušné srdcia, čo na ničom neľpejú,“ hovorí svätý Josemaría. „To sa nám podarí, keď energicky povolíme putá, alebo len jemné nitky, ktoré nás priväzujú k nášmu ja. Nechcem pred vami skrývať, že toto rozhodnutie si vyžaduje neustály boj, premáhanie vlastného rozumu a vôle, zrieknutie sa seba“[1]. Potom budeme môcť skutočne vychutnávať city a materiálne statky.

„KTO IDE za mnou a nenesie svoj kríž, nemôže byť mojím učeníkom“ (Lk 14, 27). Počas svojho života Ježiš postupne odhaľoval svoju identitu, ako aj identitu tých, ktorí chceli byť jeho učeníkmi.

Oslobodenie, ktoré chcel ponúknuť ľuďom, nespočívalo, ako si mnohí mysleli, v rebélii proti vtedajším politickým autoritám. Cesta, ktorou sa vydal, bola skôr opačná: odovzdať sa smrti na kríži. Spojenie kríža s bytosťou jeho učeníkom muselo poslucháčov prekvapiť, pretože išlo o najstrašnejší trest, ktorý rímska ríša vyhradzovala pre vyhnancov.

Pravdepodobne považovali oslobodenie a kríž za dva protikladné pojmy. „Ako môžu byť víťazstvo a smrť kompatibilné?“, pýtali by sa. Pravdou je, že „Ježiša Krista Vykupiteľa nemožno pochopiť bez kríža. Môžeme si dokonca myslieť, že je veľkým prorokom,

ktorý koná dobré skutky, že je svätý. Ale Krista Vykupiteľa bez kríža nemožno pochopiť“[2].

Preto Ježiš krok za krokom pripravoval srdcia davu, aby jeho smrť na kríži nebola považovaná za porážku, ale za víťazstvo; aby po rokoch, ba dokonca desaťročiach a storočiach, ťažkosti života neboli vnímané ako nevyhnutné nešťastia, ale ako skutočnosti, ktoré môžu viesť k stotožneniu sa s Bohom, ktorý sa stal človekom. Kristus varuje svojich učeníkov, že budú trpieť prenasledovaním a nešťastím, „ale s vytrvalou nádejou na víťazstvo kríža ľudské srdce vždy nájde pevnú pôdu, skutočný pokoj v neustálej prítomnosti Pána, skutočnom cieli všetkých vecí, ktorého pomoc nás nikdy neopustí“[3].

Prostredníctvom týchto protivenstiev nás Ježiš „pripravuje, aby sme ho sprevádzali s našimi krížmi na jeho

ceste k vykúpeniu. Pripravuje nás, aby sme boli Cyrenejcami a pomáhali mu niesť kríž. Bez toho náš kresťanský život nie je kresťanský“[4]. Ako napísal svätý Josemaría: „Kríž na hrudi?... — Dobre. Ale... Kríž na твоjich pleciah, Kríž na tvojom tele, Kríž v tvojej mysli. — Tak budeš žiť pre Krista, s Kristom a v Kristovi: len tak budeš apoštolom“[5]. Tak ako na kríži už bolo semeno zmŕtvychvstania a nového života, tak je to aj v momentoch našej cesty, ktoré sú možno temnejšie: môžeme prosiť Pána o jeho svetlo, ktoré rozptyľuje tmu a ako úsvit predznamenáva jasný deň.

„AK NIEKTO Z VÁS chce stavať vežu, či si najprv nesadne a neprepočíta náklad, či má na jej dokončenie?“ (Lk 14, 28). Tieto Ježišove slová sú plné

zdravého rozumu. Keď sa človek púšťa do nejakého projektu, je logické, že sa najprv zastaví a analyzuje situáciu: Aké prostriedky mám k dispozícii na realizáciu tohto zámeru? Čo ho sťažuje? Pán povzbudzuje svojich poslucháčov, najmä tých, ktorí ho chcú nasledovať, aby si položili tieto otázky. Potom, čo poukázal na dve charakteristiky učeníka – odpútanosť a lásku ku krížu –, Ježiš chce, aby sme sa osobne zamysleli nad tým, či sme ochotní vydať sa na túto cestu. Pán chce, aby sme si predtým, ako sa rozhodneme, ujasnili, v čo môžeme veriť a kde nemáme hľadať istotu: ide o to, čo svätý Ján od Kríža považuje za „prvý krok, ktorý musí duša urobiť, aby dospela k poznaniu Boha“[6].

Pri spytovaní svedomia porovnávame svoj život so životom Pána, to, čím sme, s tým, čím by sme chceli byť, ako vnímame realitu a ako ju vníma Pán, ktorý to vždy robí zo

svojho nekonečného milosrdenstva, túžiac nám udeliť svoju lásku a pomoc. Jeho cieľom nie je, aby sme boli bezchybnými ľuďmi, ale skôr „aby sme sa viac zapálili pre lásku k Bohu skutočnými skutkami odovzdania sa”[7]. Boh nám neustále ponúka svoje odpustenie a umožňuje nám začať znova budovať tú vežu, ktorú stavujeme spolu s Duchom Svätým: svätosť. Táto veža, na rozdiel od ľudských stavieb, má túto zvláštnosť: nezávisí len od našich vlastných prostriedkov. Okrem toho máme mnoho spojencov, ktorí nám z neba vždy pomáhajú. „Predtým si sám nič nezmohol... A teraz si sa obrátil k Panne Márii a s ňou – aké je to ľahké!”[8].

[1] Svätý Josemaría, *Boží priatel*, bod 115.

[2] František, *Homília*, 26-IX-2014.

[3] Benedikt XVI, *Anjel Pána*, 18-XI-2012.

[4] František, *Homília*, 26-IX-2014.

[5] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 929.

[6] Svätý Ján od Kríža, *Duchovný spev*, 4, 1.

[7] Blahoslavený Álvaro del Portillo, *Pastiersky list*, 8-XII-1976, bod 8.

[8] Svätý Josemaría, *Cesta*, bod 513.

.....